

ODPUŠTĚNÍ

MARTIN K.

(Praha, duben 2005)

Pojďme se podívat do 6. kapitoly Matouše do 12. verše. Je to z modlitby Páně, kterou jistě všichni dobře známe. Píše se tady: „*A odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme vinníkům našim.*“ Chtěl bych dneska mluvit o odpuštění. Věřím tomu, že odpuštění je jeden ze základních pilířů, kamenů, Božího charakteru. Myslím tím schopnost odpouštět. Pojďme se tedy podívat, co odpuštění vlastně je.

Co je to, když někomu máme odpustit nebo když Bůh odpouští nám? Co si pod tím představujete? Říkáte, že na to zapomeneme, že mu to nebudeme připomínat? Že mu to nebudeme počítat? Myslím, že jste poměrně přesně vystihli význam řeckého slovíčka „afiemi“ pro odpuštění. Pokusím se ho přeložit z řečtiny. Slovo „afiemi“ znamená „odejít od něčeho; od něčeho odstoupit, něco nechat být; odložit, opustit“. Amen?

Pojďme si však nejprve říct, co je to neopuštění. Co je to neodpuštění? Říkáte hněv. – Ne, nemusí to být hněv. – Že to připomínáme a vyčítáme to? – Ne, ani vyčítka to nemusí být. Neodpuštění totiž nemusí být nutně zlé. Představte si, že nějaký soudce řekne: „Tohle bude odpuštěno a tohle nebude odpuštěno.“ Nebo máte dluhy a někdo řekne: „Tohle vám odpustím a tohle už vám neodpustím.“ Neodpuštění je o tom, že máte nějaký dluh a ten dluh zůstává. Máte to na účtu. My v našem křesťanském pojetí hned chápeme neodpuštění jako něco negativního. Chápejme však, z čeho neodpuštění a odpuštění vychází. Vychází z uznaného dluhu. Amen? Vychází z uznaného hříchu. Vůbec se nebavíme o tom, jestli to je, nebo není pravda, jestli ten dluh existuje, nebo ne. Amen? Ten dluh je platný, hřích existuje.

Touto myšlenkou musíme začít. Někdy totiž máme pocit, že když odpouštíme, říkáme tím, že se žádný hřích nestal. Říkáme: „Dobře, já ti odpustím,“ a tím jakoby neuznáme ten hřích, jako kdyby nebyl. Ale to není pravda, ten hřích se stal. Amen? Ta křivda se nám stala. Stejně to funguje i s Bohem. Když Bůh říká, že jsme bez hříchu, neznámá to, že všechno vlastně bylo v pořádku. Existuje jasné prohlášení dluhu.

Shodneme se tedy na tom, že existuje dluh, stal se hřích. Existuje něco, co má své důsledky, své následky. V případě přestoupení zákona se jedná třeba o vězení. Amen? V případě dluhu máte zodpovědnost ho splatit. Pokud mi třeba dlužíte peníze a já bych vám to neodpustil, tak nedělám nic zlého. Počítám s tím, chci, abyste mi peníze splatili. Je to tak? A to navzdory tomu, jestli máte, nebo nemáte schopnost je splatit. Mám právo na základě naší domluvy vám dluh neodpustit. Amen? Mám právo mít váš dluh zapsaný ve svém deníčku. Podobně stát má právo říct: Provedl jsi tento zločin a to ti neodpustíme.

Neodpuštění tedy znamená, že na své pohledávce pořád trvám. Sedím na ní, pořád s ní jednám, pořád ji mám zapsanou v tom svém deníčku. Když počítám svoje peníze, říkám si: Mám jenom tisíc korun, ale jistý přítel mi dluží pět tisíc. Pořád s tím počítám, pořád to mám zapsáno ve svém účetnictví. Jednoho dne však přijdu a řeknu: „Příteli, mám tady zapsáno, že mi dlužíš pět tisíc korun. Rozhodl jsem se ti to odpustit.“ A co se v tu chvíli stává? Vezmu gumu nebo to škrtnu a přestávám mít na toho přítele jakýkoliv požadavek. Říkám: „Nechci to po tobě.“ Pozor na to! Někdy to lidé dělají tak napůl. Říkají: „Vím, že nemáš peníze. Já ti to odpustím. Až jednou budeš mít, tak mi to vrátíš.“ Je to hodně nebiblické. Lidé se mohou domlouvat na čem chtějí, ale u Boha je odpuštěný dluh prostě vymazaný. Je to vymazáno, zapomenuto, neexistuje to. Odešel jsem od toho, nechali jsme to být, odstoupili jsme od toho. Amen? Už o tom nemluvme, bylo to odpuštěno, vynulováno. Je to stejné, jako kdybych svůj dluh splatil. Amen?

I státní zřízení zná tuto formu odpuštění. Někdy vám odpustí, tak že se vám vaše přestoupení ani nezapočítává. Konec, hotovo, nemůžete už být nadále trestně stíháni. Bylo vám odpuštěno a už se k tomu nikdo nikdy nesmí vracet.

Existuje ještě podmíněčné odpuštění. Vlastně je to podmíněčné odsouzení. To znamená: Dobře, ještě tě nezavřeme, dva roky si tě budeme hlídat, a jestli něco provedeš, tak ti připočteme i to, co jsi provedl minule. Je to tak? Někdo dostane podmíněčný trest. Dostane takzvaně podmínku. To není podmíněčné odpuštění, to je podmíněčné odsouzení. Byl odsouzen s podmínkou, rozumíme tomu? Mějme to na paměti, rozumějme tomu. Protože je v tom rozdíl. Někdy říkáme, že jsme odpustili, a přitom jsme podmíněčně odsoudili. Rozumíte tomu? I ďábel nás takhle oklamává. Přijdeme za Bohem a myslíme si: Bože, Ty jsi mi odpustil. A ďábel říká: „No, On to na chvíli překryl a uvidí, co se bude dít dál.“

Pokud zhřešíš, tak ti to zpětně započítá.“ Je to tak? Říká vám to někdy ďábel? Amen. Ale to není pravda, to je podvod, to je lež. Protože Boží odpuštění znamená, že Bůh od té věci odejde a už si na ni nepamatuje. Amen? Už ji anuloval. Pokud můžeme říct, že Bůh umí zapomenout, tak právě v tomhle momentu zapomíná. Mimochodem, to, že zapomínáme, je Boží dar. To není neschopnost, to je záměr. Takže to, že existuje schopnost zapomínat, je Boží dar. Pojděme ho využít k zapomínání cizího přestoupení. Amen?

Když přemýšlíme o někom, komu máme odpustit, tak za prvé uznejme, že tam bylo přestoupení. Ano, byl tam hřích. O tom se nebavíme. Amen? Odpuštění není o tom, že popřeme hřích. Ano, hřích se stal. A právě proto přichází odpuštění. Odpuštění přichází tím způsobem, že od toho odcházím a už je to vyřešené. **Jestli proti mně příště znova zhřešíš, tak budeme řešit novou věc a na tu starou už nevzpomenu.** Takže pozor na to, abyste neodložili ten notýsek se zapsaným dluhem někam do stolu, a když potom přijde čas, ten správný čas, tak ho vytáhli a řekli: „Mimochodem...“ Používají se k tomu takové „hezké“ fráze: „Víš, nechci ti připomínat...“ Znáte to? – „Nechci o tom mluvit, protože už jsme si to vyřešili... tam tu záležitost tehdy.“ – „Podívej se, řešíme tuhle věc a nebudu mluvit o tom, co bylo předtím – za prvé, za druhé, za třetí, za čtvrté, za páté.“ Rozumíte mi? Tohle je všechno špatně, to není odpuštění. To nebylo odpuštěno. Pokud odpustíte, už to neexistuje, a jakmile to zmíníte, tak hřešíte. Zajímavé, že? Hřešíte. Cuká se to někdy v člověku, že? Cuká se to někdy v člověku, aby vytáhl ty staré věci, aby je vytáhl ven. Trošku je protřepat, oprášit, použít, dát jim nějakou hodnotu. – „Dlužíš mi padesát korun. Vrať mi padesát korun. A to buď rád, že nejdu do stolu a nevytáhnu účty z minula.“ – „Počkat, to jsme si přece vyřešili.“ – „No, to sice ano, ale pokud nevyřešíš těchhle padesát korun, tak mám všechno ještě ve stole.“ Amen? Pokud někomu odpustíte, vezměte složenky, papíry, a spalte to, už to nikdy nebudete potřebovat. Amen? Duchovně řečeno.

Odpuštění by určitým způsobem měl být náš životní styl. Zapomínání, nepočítání. Víte, vyrovnávání se s minulostí je náš způsob přemýšlení jednoho vůči druhému. On však není náš. Není nám vlastní. Amen? Musíme se stát milosrdnými, amen? Nejsme, ale pracujme na tom. Ztožňujme se s Bohem, přijměme Boží charakter, Boží způsob přemýšlení, že se vyrovnáváme s minulostí a že ji nevláčíme s sebou. Ať už my vůči někomu, nebo někdo vůči nám. Třeba i Bůh. Amen? **Považujte svou**

minulost do dnešního dne za vyřízenou věc. A pokud vás něco hryže, tak to jděte vyřešit. Nevlácejte se s tím. Pokud můžete říct: „Příteli, víš, tehdy, kdysi dávno před deseti lety, jak jsem na tebe nepočkal u autobusu a ujel jsem ti, pořád na to myslím, já bych to chtěl vyčistit.“ Rozumíte mi? – „Zlobíš se na mě, nezlobíš se na mě?“ – „Ne, já ani nevím kdy – aha, to už jsem ti dávno odpustil.“ – „Dobře, já to tímto považuju za vyrovnané.“ – „Příteli, prosím tě, ještě během studií jsem si od tebe půjčoval tisíc korun. Tehdy, pamatuješ na ten oběd? Máme to vyřešené, vyrovnané?“ – A když vám přítel řekne: „Já o ničem nevím,“ tak je to vyrovnáno, už to neřeším. Amen? Tohle je vyčištěno, vyjasněno, vyrovnáno. Udělejte to, pokud někde nemáte jistotu. – „Bože, chtěl jsem Ti ještě vyznat tenhle konkrétní hřích, tam tehdy... Nikdy jsem o tom nemluvil. Pořád se mi to vrací. Odpusť mi, neznal jsem Tě, hřešil jsem. Bylo to špatně a já to chci ještě jednou říct. Chci Ti to říct. Považuji to za odpuštěné. Rozumím tomu tak, že i tohle je odpuštěno a že se na to vztahují všechny verše o odpuštění.“ Amen? Bůh říká: „Amen.“ V tu chvíli to už neexistuje. Není nikdo, kdo by vám to směl připomínat. Amen? Není nikdo. Na základě tohoto hříchu už nemůžete jít do pekla. Na základě tohoto hříchu nemůžete být souzeni, nemůžete být odsuzováni. Amen? Dokonce ani těmi lidmi, kteří v tom byli účastni. Vy se s nimi však nějakým způsobem také musíte vyrovnat. Pozor, to není tak, že vám odpustí Bůh a vy řeknete: „Příteli, prosím tě, ten dluh, který mám vůči tobě – Bůh mi to odpustil.“ ☺ Takhle to nemůže být – Pán Bůh zaplat', hotovo. Tak to není. Máte však svobodu, a pokud si ty věci vyjednáte, tak přichází odpuštění. A už nemůže nikdo přicházet a připomínat vám to.

Většinou kupodivu přichází třetí osoba. S někým si vyřešíte dluh a přichází se do toho motat někdo třetí. Vyřeším si to s Bohem a přichází ďábel a připomene mi to. – „Co tobě je po tom!?! To nebylo mezi tebou a mnou, já jsem proti tobě, ďáble, nezhrěšil, a tak s tebou nemám nic do činění. Ty se do toho neplet', hled' si svého hříchu.“ – To je hodně důležité. A stejným způsobem, pokud se vyrovnám s nějakým bratrem, tak to s ním mám vyrovnané. Amen? Mám odpuštění. Víte, to je moc příjemné.

Myslím, že tak nežijeme. A měli bychom. Představte si, kdyby všechny věci, které se staly špatně, najednou neexistovaly. Nebyly by. Není to příjemné? To je velmi příjemné. Protože každý z nás někde zhřešil, někde něco udělal špatně, někde ublížil. A my se s tím musíme vyrovnat a musíme to považovat za vyřízené, protože budeme žít na věčnost, prosím vás. To, že za pár let umřeme, ať už tak, nebo onak, nám

nepomůže. Zvlášť pokud jste věřící – i když umřete, stejně budete žít navěky! ☺ A proto je potřeba přijmout odpuštění a věci, co byly, zapomenout. Protože i Bůh je zapomněl. Amen?

Tady v Matouši se píše zvláštní věc. Píše se tady, že pokud my odpustíme, tak i Bůh odpustí nám. Mnohokrát vidíme, že Bůh něco dělá, a na základě toho to děláme my. Tady existují verše, které to jakoby obracejí a říkají, že Bůh čeká, až odpustíme. Jak to tedy je, kdo odpustil první? Víte, Bůh v Kristu nejprve odpustil nám. Ale Bůh chce, abychom převzali Jeho charakter. Pojďme si ten příběh přečíst. Matouš 18. kapitola od 23. verše: *„A protož podobno jest království nebeské člověku králi, kterýž chtěl počet klásti s služebníky svými.“* To znamená, že přichází a říká: *„Pojďme si srovnat svoje dluhy. Doneste si svoje notýsky. „A když počal klásti, podán mu jeden, kterýž byl dlužen deset tisíců hřiven.“* Ten dluh nikdo nezpochybňoval, dlužil deset tisíc hřiven. Prý to byl roční plat Heroda. Budiž. *„A když neměl čím zaplatiti, kázal jej jeho pán prodati i ženu jeho i děti i všecko, což měl, a zaplatiti.“* Zjevně na to měl nárok. Tady se to nijak nezpochybňuje. Je to dost peněz. Neměl čím zaplatit. To je problém, že? To není jako dneska, kdy člověk vyhlásí bankrot, a nic.

Mně se hrozně líbí, že Bůh je v těchhle věcech jasný, striktní. Prostě s těmi věcmi se jedná. *„A když neměl čím zaplatiti, kázal jej pán jeho prodati i ženu jeho i děti i všecko, což měl, a zaplatiti. Tedy padna služebník ten, klaněl se jemu, řka: Pane, poshověj mi, a všecko zaplatím tobě.“* Neříká: „Odpusť mi to.“ Říká: „Prokaž milosrdenství v tom, že mi posečkáš.“ Amen? My někdy přicházíme s postojem: Příteli, těch pět, deset tisíc, co jsem si od tebe půjčil – prosím tě, zapomeneme na to, jsme přece křesťané. – Rozumíte mi, to je nebiblické, to je špatné. Je to tak? Amen. *„I slitovav se pán nad služebníkem tím, propustil ho a dluh jemu odpustil.“* Tady se píše, že ho propustil a odpustil mu dluh. Řekl mu: „Dobře. Nechme to, vynulujme to.“ A tak Bůh je první, kdo nám odpouští. Amen? První je Bůh, který přichází a odpustí nám. *„Vyšed pak služebník ten, našel jednoho z spoluslužebníků svých, kterýž mu byl dlužen sto peněz, a chopiv se ho, hrdloval se s ním, řka: Zaplať mi, cos dlužen.“* Před chvílí vydělal deset tisíc hřiven. Byl mu smazán dluh. Bylo mu odpuštěno. Jde, potká venku nějakého služebníka a řekne mu: „Zaplať, co mi dlužíš!“ A je to sto peněz! Rozumíte mi? Sto peněz, to je nic oproti deseti tisícům hřiven. *„Tedy padna spoluslužebník ten k nohám jeho, prosil ho, řka: Poshověj mi, a všecko zaplatím tobě.“* Říká úplně stejná slova. To je ten samý verš. *„On pak nechtěl, ale odšed, dal jej do žaláře, dokudž by*

nezaplatil dluhu.“ Nepřijal způsob svého pána a neprokázal milosrdenství, přestože nad ním bylo prokázáno. „*Vidouce pak spoluslužebníci jeho, co se dalo, zarmoutili se velmi; a šedše, pověděli pánu svému všecko, co se bylo stalo.*“ Přišli a řekli: „Pane, podívej se, tohle není v pořádku.“

Víte, někdy se příliš bojíme, abychom nežalovali. To není žalování, to je prostě vydávání počtu. Někdy mají lidé problém, neví si s rady, ale bojí se, aby nežalovali, tak o tom nikomu neřeknou. Žalování je však o motivu. Pokud potřebuji pomoci, půjdu za staršími, pokud jsem dítě, půjdu za rodiči a řeknu: „Podívej, mám tenhle konflikt, tuhle věc. Tenhle bratr mi ublížil a já nevím, co s tím, jak to mám řešit.“ To není žalování, takže klidně jděte a řekněte: „Tady se děje nepravost, tohle je v nepořádku.“ Přijďte za staršími. Je úplně v pořádku, když řeknete: „Vidím, že se tady děje něco, co není v pořádku. Zastaň se té pře.“

Dočtu to: „*Tehdy povolav ho pán jeho, dí mu: Služebníče zlý, všec-ken ten dluh odpustil jsem tobě, nebs mne prosil. Zdaližs i ty neměl se smilovati nad spoluslužebníkem svým, jako i já smiloval jsem se nad tebou? I rozhněvav se pán jeho, dal jej katům, dokudž by nezaplatil všeho, což mu byl dlužen.*“ Ale to je jeho vlastní výrok, ne? Jeho vlastní slova ho odsoudila. Amen? Jeho vlastní slova, ten soud, který vyřkl, byl soud, který byl pak vyřčen nad ním. Amen? „*Takť i Otec můj nebeský učiní vám, jestliže neodpustíte jeden každý bratru svému z srdcí svých provinění jejich.*“

To znamená, že nás Bůh povolává k tomu, abychom odpustili. Abychom zapomněli, protože pokud nepřevzeme Boží charakter a neodpustíme, tak ani nám nebude odpuštěno. Víte to? Pokud neodpustíme, tak nám nebude odpuštěno. To je hrozné, že? Takže na jednu stranu říkáme: „Bůh odpustil, Bůh od toho hříchu odešel,“ a na druhou stranu říkáme, že za všechny hříchy, které byly, budeme muset pykat, budeme je muset splatit, všechny dluhy se dále počítají, pokud neodpustíme my. Amen?

Takže pojďme zpátky do 6. kapitoly Matouše: „*A odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme vinníkům našim.*“ Jsou lidé, kteří se proti vám provinili. Amen, lidé se proti vám provinili. Vezměte to jako fakt. Nerozměňujme to a neříkejme: On to tak možná nemyslel. Klidně si přiznejme, že to tak možná myslel. Že se někdo zachoval zle a ukřivdil, udělal zlou věc. Amen? Udělal zlou věc. Měl zlé srdce a ublížil nám.

Nebojme se toho, protože když to rozmělníme, potom mu to odpustíme tak jako napůl. Když si však přiznáme, že se někdo opravdu provinil, tak už neodpouštíme, máme jakousi hranici. Nebo máme počet. Říkáme: „Tak dost! Za první, tohle jsem ti odpustil, za druhé, tohle jsem ti taky odpustil, za třetí, i tohle jsem odpustil. Nezlob se na mě, to je už pátá věc během jednoho dne. Ty si ze mě snad děláš legraci?“

Ano, máte nárok počítat. Ale teprve až se dopočítáte 491, tak můžete začít biblicky uvažovat o tom, že byste mohli mít právo neodpustit. Je to tak? Čtyřistadevadesátkrát za den, ne? Sedmdesátkrát sedmkrát? Vždycky jsem si myslel, že když dojdu do 490, tak po 491. mám právo zvažovat, že bych neodpustil. Rozumějte mi, někdo vám udělá nějakou věc. Udělá ji podruhé a potřetí a počtvrté a po sedmnácté a po dvou sté šedesáté osmé. Za jeden den, prosím vás. Počítá se jenom jeden den. Co se snažím naznačit? Nemáme žádnou výmluvu. Bůh nám nedal žádný prostor pro výjimky. Amen? Nemáme žádný prostor pro to, abychom se mohli hněvat, abychom mohli neodpustit. Amen?

A teď pozor, co když vám někdo ublíží úmyslně? To je stejné, že? Představte si, že přijdu a úmyslně někomu šlápnu na nohu. Schválně, jak dlouho to vydrží. Každé tři minuty mu šlápnu na nohu. Úmyslně, úplně úmyslně, chtěl jsem ho naštvat. Proč o tom hovořím? Protože si klademe ve své duši určité vnitřní podmínky. Abych odpustil, nesmí mi nikdo provést nic úmyslně. A nesmí to být moc často. Je to tak? Také to nesmí být to samé. Není to tak? Není to tak v konfliktech v rodině? Představte si, že jste imunní do 490. úmyslného ublížení za den tou samou osobou. A začnete se hněvat až potom. Není to bezvadné? A do té doby to nikomu nepočítáte. Co říkáte? To je dokonalost! Do té doby to nepočítáte a odpouštíte. Takže přijdete – á, jedny neuklizené ponožky na zemi – dobrá. A ne, že přijdete za tři minuty a leží tam ty samé. To musí být 490 jiných ponožek neuklizených tam, kam patří. Čtyři sta devadesát neuklizených hrnků. Čtyři sta devadesát pozdních příchodů z práce za jeden den. To nevím, jestli se dá stihnout. To bych musel každé tři minuty přijít pozdě z práce. ☺ Co ještě by se dalo? Ale vy asi víte sami, že?

Tak tohle je Boží způsob. A stejně by to mělo fungovat v církvi. Čtyřistadevadesátkrát bychom měli být schopni odpustit, zapomenout, nepřipomínat. Možná si říkáte: Jak si to mám počítat, když to zapomínám? Je to jinak. Nebavíme se o tom, že člověk chodí s tužkou a dělá si čárky, jestli to náhodou dneska nepřekročí. Bavíme se o tom, že jsme nedostali žádný prostor pro to, abychom neodpustili.

Pojďme dál. Představte si, že skončí den, vy se podíváte na ty svoje pomyslné čárky a není to 490. Celé to jde do koše. Celé to vyhazujete, celé to spláchnete a začíná druhý den a včerejšek není. Amen? Včerejšek není. Včerejšek neexistuje, nezůstala žádná hořkost. Nemá být na základě čeho, protože jsem odpustil. Víte, pokud máte hořkost, tak jste to nevygumovali, nevymazali. Amen? A tak si představte, že chodíme tím způsobem, že večer zapadne sluníčko a všechny křivdy dne odcházejí s ním. Všechna naše hořkost, všechny naše vzpomínky, všechno, co bych mohl mít proti vám. Všechny naše „dluhy“ jsou smazány. Pokud odpustíme. Amen? Dneska jsme se sešli v církvi a všechny věci, které jsme si minule udělali navzájem, jsou pryč. Dneska je nový den. Amen? Pokud jsem vám někdy ublížil, komukoliv, a vy jste mi odpustili, tak máme mezi sebou čisto. Amen? Máme čisto mezi sebou. Máme čisto. Čistý list. Čistý výkaz, rejstřík, prostě čisté účetnictví. Začínáme od nuly, amen.

Nic proti vám nemám, bratři, víte to? Věděli jste to? Věděli jste to? Nic proti vám nemám. Jestli chcete, podepíšu vám to. Připravte si papírky, dám vám tam i rodné číslo. ☺ Amen? Nic si proti vám nedržím. Všem jsem vám odpustil. Cokoliv. A Bůh mě teď na základě toho bude soudit, kdyby to tak nebylo. Amen? To znamená, že pokud bych si vzpomněl a říkal: „No, bratře, všechno jsem ti odpustil, ale tehdy tam tu akci... Víš, co konkrétně myslím, že? Určitě víš.“ Pozor na to, tam si může váš bratr dosadit cokoliv a vygenerovat si dostatečné množství odsouzení. Nejlepší odpověď, když za někým přijdete a říkáte: „Nemáš proti mně něco?“ je: „No, ty víš sám.“ Neznáte to? Někdy za někým přijdeme a řekneme: „Bratře, máš proti mně něco?“ – „No, v podstatě nic.“ – „Aha. V podstatě nic, kromě...? A ten seznam je co?“ – „No, víš, to by bylo na dlouhé povídání.“ – „Co?“ – „Teď ne, teď ne.“ – „Teď ne, teď ne, a kdy?“ – „Víš, co, jednou. Jednou si to probereme.“ A teď mě drží v šachu. Rozumíte mi?

Říkám to jako nějakou teorii tam někde z venku? Anebo se nám to občas vkrádá do rodin, občas se nám to vkrádá do našich duší, do našeho přemýšlení? A možná do církve? Amen? Anebo víte, co je ještě docela „dobrý“ trik? Když za někým přijdete a říkáte: „Máš něco proti mně?“ – „Víš, já bych ti to asi neřekl v lásce.“ Znáte to? – „Já bych ti to asi neřekl v lásce.“ – „Aha, aha. A co s tím mám teď dělat. Mám počkat?“ – „Víš, co, počkej, on to čas trošku spraví.“ – „Aha, a kolik ho tak asi potřebuješ?“ – „Víš, co, neřešme to teď.“ – „Aha, aha. Tak Bůh ti žehnej, no.“ Rozumíte mi. Co s tím člověk může dělat? Co s tím v tuhle chvíli můžu

dělat? Zní to skoro křesťansky, že? – „Víš, já bych ti to teď neuměl říct v lásce.“ – No, tos mi tu lásku opravdu prokázal, děkuju. Teď jsi se opravdu zachoval „křesťansky“, to oceňuju. Cítím tvou „lásku“ ke mně. Někdy to může být manžel, manželka. Nebo ne?

Myslíte, že by to tak mělo být? Víte, co riskujeme? Já vás nechci děsit, ale víte, co riskujeme? Že nám nebude odpuštěno. Riskujeme mučitele, kata. Pokud neprokážeme milosrdenství a odpuštění, tak nám nemůže být odpuštěno. A víte, jak máme odpouštět? Máme odpouštět tak, že to zapomeneme. Někdy máme hořkost, zranění, a musíme s tím naložit. A tak to řekněme. Řekněme to na rovinu: „Víš, já jsem ti odpustil, já ti chci odpustit. Ale jsem z toho zraněný. Pojd' se za to modlit. Potřebuju čas, abych překonal to zranění, potřebuju se s tím vyrovnat. Pojd' se se mnou za to modlit. Ale odpustil jsem ti, už to není tvoje věc, teď už je to můj problém.“ Buďte féroví. Řekněte: „Teď je to můj problém. Absolutně jenom můj problém. Vůči tobě nemám žádný dluh, mám jenom zranění, se kterým musím nějak naložit.“

Mám nabouranou důvěru. Představte si, že bych si například půjčil tady od bratra deset tisíc korun a pak řeknu: „Bratře, promiň, prostě mi to nevychází, peníze ti nevrátím. Koupil jsem si tohle a chci si koupit ještě tamto, promiň. Mimochodem, nemáš dalších dvacet? Tys mi odpustil, ne? Všechno zapomenuto, ne? Tak co je za problém?“ Pozor na to! Pokud se člověk nějakým způsobem zachoval, tak to, že mu odpustíte, neznamená, že si znovu nepotřebuje vybudovat důvěru. Je to tak? Bratr patrně řekne: „Dobrá, ale potřebuju, abys prokázal jistou zralost, než se s tebou budu bavit o tom, že bych ti případně půjčil peníze.“ Rozumíte mi? To je v pořádku. Nemusíme to „překřesťanš'ovat“. Ale je důležité, abychom si nedrželi hořkost.

Znáte ten dialog: „Ty se zlobíš?“ – „Ne, už ne.“ – „A proč se mnou nemluvíš?“ – „Já s tebou mluvím. Co potřebuješ?“ – „No, jen jsem se chtěl zeptat, kam dneska pojedeme.“ – „Nevím.“ – „Ty se mnou nemluvíš?“ – „Mluvím.“ – „Chtěl jsem se jen zeptat, jestli bychom někam odpoledne nevyrazili?“ – „Jo.“ – „Tak kam bychom vyrazili?“ – „Nevím.“ Tohle není odpuštění. Rozumíte mi? Buďte k sobě navzájem laskaví a milosrdní. Víte, co je v tu chvíli lepší? Říct: „Víš, promiň, potreboval bych si chvíličku sednout, možná chvíli sám, možná chvíli s tebou, pojd' se se modlit, ať je ta věc pryč. Bojím se, že když si teď budeme povídat o tom, kam pojedeme odpoledne, že se mi do toho bude něco plést.“ Potřebuju si občas sednout s manželkou a říct jí: „Tady to

jsem asi přehnal, že? Promiň, to jsem nezvládl. Pojd'me to vyčistit, promiň mi to, odpusť mi to a pojd'me se bavit dál.“ Amen? A pak se nemůže stát, že bychom byli na výletě a někde na pozadí s námi „pochodovala“ diskuze ze včerejšího večera, kdy jsme si neporozuměli. Amen? To musí jít pryč. To musí jít pryč. Dejte to pryč, čistěte to! Čistěte to. Nebo v církvi. Nedej Bože, abychom v církvi něco takového měli a táhli to dny, týdny, měsíce, roky. Vyčistěte to, žeňte to pryč! Žeňte to pryč, jestli máte nějaké neodpuštění, jestli máte nějaká zranění, jestli máte cokoliv. A to mohou být právoplatné dluhy. Amen? Žeňte to pryč. Haleluja.

Původně jsem se chtěl dostat někam úplně jinam. Čtrnáctý verš: „*Nebo jestliže odpustíte lidem poklésky jejich, odpustí i vám nebeský Otec váš. Jestliže pak neodpustíte lidem pádů jejich, aniž Otec váš odpustí vám pádů vašich.*“ Amen, amen a amen. Lukáš 7:47: „*Protož pravím tobě: Odpuštění jsou jí hříchové mnozí, neboť milovala mnoho. Komuž se pak málo odpouští, málo miluje.*“ Tady to je ten příběh o nevěstce, která přichází za Ježíšem do farizeova domu. Dotýká se Ježíše, omývá Mu nohy, utírá Mu je a tak dále. A všichni ti farizeové se podivují, říkají: „Kdyby to byl prorok, tak by věděl, co je to za ženu.“

Uvědomte si však, že pokud jí Ježíš v tu chvíli odpustil, tak to pro Něj nebyla nevěstka. Rozumíte mi? Ježíš by nedovolil, aby se Ho dotýkala nevěstka. Chápete to? V Jeho očích to nebyla nevěstka. V Jeho očích to byla počestná žena. Oni říkali: „Kdyby to byl prorok, tak by věděl, co je to za ženu.“ A On by mohl říct: „Pánové, kdybyste byli v duchu, tak byste věděli, co je to za ženu.“ Amen? Její hříchy byly vygumovány, vynulovány, nejsou. Duchovně řečeno má čistý trestní rejstřík. Rozumíte tomu? To je Boží přemýšlení. Přišla počestná žena. To je Boží přemýšlení. Pokud takhle nebudeme smýšlet vůči bratrům, vůči svým nejbližším, vůči vzdálenějším, vůči komukoliv, tak je to špatně. Musíte toho člověka vidět v novém světle. Nic proti tobě nemám, nemám proti tobě žádný „záznam“. To je jediný způsob, jak my, hříšníci, bývalí hříšníci, můžeme říct: „Přichází satan a nic proti mně nemá.“ Protože všechno, co by mohl mít – a on se bude snažit to mít – tak nemá, protože to bylo vygumováno, bylo to zrušeno.

Ta žena si uvědomila, že k Ježíši přichází s čistým štítem. Pro ni to znamenalo absolutní změnu ve smýšlení o sobě samé. Rozumíte, tam nebyla cesta zpátky. Ona se vydala smilstvu. Stačilo jednou. A najednou – bác. Její život se poskrvnil, zničil. Okamžitě pohřbila několik věcí. Dostala cejch, pečeť, už nebyla cesta zpátky. Už nemohla být panna, už

nemohla být počestná. Amen? Už nemohla být vdaná za určité typy lidí, kteří by prostě řekli: ne. A přišlo to znova, potřetí a počtvrté a popáté. Rozjel se vlak a byl konec jejího života a konec nahlížení na její život. Rozumíte mi? Nemohla se ucházet o určitý styl života. Nemohla. Hotovo, není šance. Není cesta zpět. Mohla přestat hřešit, ale nepomohlo by jí to. Ta pověst jde s ní. A já věřím, že to je jedna z žen, které pak putovaly s Ježíšem a které se vdaly za někoho z budoucích starších nebo možná apoštolů.

Někteří z lidí, kteří jsou nám autoritami, jsou bývalí alkoholici, někteří násilníci, někteří narkomani. Amen? O některých to nikdo z nás ani neví. Vůbec to nevíme, vůbec se to nepřipomíná, neřeší a nepřichází nám to na mysl. Amen? Nepřichází nám to na mysl. Haleluja. Co ten celník? Kde se o něm píše, že je celník? Nepíše se o něm, že je celník. Píše se o něm, že je apoštol. Kolaborant. Byl celník kolaborant? A Bůh mu přitom svěřil vládu nad církví! Protože pro Něj to nebyl kolaborant. Pro Něj to byl apoštol. Pro Něj bylo vše očištěno, vyřešeno, hotovo. Amen? Takhle se Bůh dívá na nás a chce, abychom se takhle dívali na sebe navzájem. Jestliže nám Bůh odpustil takové hříchy, jestli nás Bůh dostal z toho, když jsme proti Němu, proti Svatému, hřešili, jak můžeme těch sto peněz, nebo kolik jich je, neodpustit? Zamysleli jste se někdy nad tím, jaké věci neodpouštíme? Všimli jste si toho někdy? Přišel snad za vámi manžel a šlápl vám na nohu? Schválně, záměrně, třikrát po sobě? Děje se tohle? Amen? Nebo někdo kolaboroval, podvedl vás? Anebo se zeptám takhle: Přibil vás už někdo na kříž? Ježíš visel přibitý na kříži a přimlouval se u svého Otce, říkal: „Otče, odpusť jim, oni nevědí, co činí.“ Tam je stejné slovo – odpusť jim. Tam je stejné slovo: „Bože, nepočítej jim to.“ Rozumíte, Ježíš říká: Vymaž jim ten záznam. Vynuluj to. Amen? Vynuluj to, nepočítej jim to, že Tvého syna přibili na kříž.

Dovedete si to představit? Dovedete si představit, že byste měli syna a někdo by vám toho syna vzal? Někam byste ho poslali, třeba do nějakého domu, a řekli byste: „Prosím tě, dones jim zprávu, že vedle jsou zlevněné mandarinky. Dones jim dobrou zvěst. Ano? Řekni jim to.“ Anebo co hůř, ti lidé vám dlužili peníze a vy pošlete svého syna a řeknete: „Prosím tě, vyřid' jim, že už mi nic nedluží.“ A oni ho zmlátí a přibijí ho tam někde na plot. Nechají ho tam vykrváct. Je to brutálnější, než je to v Bibli? A jediné, co vám jako otci ještě stihne říct, je: „Táto, nezlob se na ně. Nezlob se na ně. Neřeš to. Odpusť jim to. Oni nevěděli, co činí.“ Rozumíte tomu, nebo ne? Ježíš přichází a ukazuje nám plnost odpuštění.

Komu z vás se tohle stalo? Kdo z vás má nárok neodpustit? Bůh nám odpustil právě takové věci. Odpustil nám hřích. Jak vůbec můžeme neodpustit? Jak vůbec mohu přemýšlet o tom, že se budu hněvat, že si ponesu nějaký záznam o někom z vás. Amen? Nebo, nedej Bože, o své ženě. Nebo o dětech. Nebo o spolubratrech. Amen? Haleluja.

A tak ta žena přichází a celý její život se změnil. Celý její život se proměnil. Přichází a vydává Ježíši svůj život v plnosti. Bratři, pokud jste zhřešili, pokud jste spadli do jakéhokoliv hříchu, Bůh má odpuštění. (Je jeden hřích, pro který není odpuštění, teď se jím ale nechci zabývat, to je hřích proti Duchu svatému.) Pokud zhřešíme, máme odpuštění, víte to? Haleluja. To v nás působí lásku a schopnost odpustit. Musíme ji přijmout a musíme v tom chodit. Náš způsob chování musí být absolutní milosrdenství. Kdokoliv přijde do naší přítomnosti, neměl by vědět o jakémkoliv soudu. Amen? Neměli bychom mít jakýkoliv soud. Neměli bychom chodit v soudu, v takové, jak se říká, němé výčitce. Amen? Nemá výčitka, co jsi kdy udělal, nebo neudělal, co se tehdy, kdysi dávno v té a v té věci stalo, nebo nestalo. Amen? Je to pryč. Vyčištěno. Takže pamatujte na příběh nevěstky, které všechny hříchy byly odpuštěny. O stejné věci mluví i další příběhy. Chtěl jsem se probít do Kolossenským 3:13, ale hlavně do Efezským do 4. kapitoly.

Dovolte mi malou vsuvku. Bůh nám poslední dobou hodně mluvil o manželství, a tak dnešní kázání vztahuji tak trochu na manželství. I proto, že v manželství je interakce mezi lidmi nejintenzivnější. Na začátku si říkáte: „To je můj andílek, toho mám nejradši,“ a pak zjistíte, že po zbytek života spoustu odpuštění řešíte právě s ním. Na tom není nic divného. Toho se neděste. Na druhou stranu můžu vydat vlastní svědectví, že manželství je opravdu to nejsladší a nejlepší, zvláště pokud do toho pozvete Krista a prožijete spoustu odpuštění. O to intenzivnější potom ten vztah a láska jsou. Ne, že ne. Ale kdo jiný než manžel, váš nejbližší, nechává neustále ponožky tam, kde nemá. Málokdy by to udělal někdo cizí. ☺

Kolossenským 3:12-13: *„Protož oblectěž se jako vyvolení Boží, svatí a milí v střeva milosrdenství, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost, snášejíce jeden druhého, a odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu žalobu. Jako i Kristus odpustil vám, tak i vy.“* To je způsob, jakým máme chodit. Bůh nás k tomu nabádá. Najděte mi verš, který říká něco jiného, a pak budeme chodit jinak. Ale tohle je

verš, který nám říká, jak máme chodit. Takže ještě jednou: „*Protož oblectě se jako vyvolení Boží, svatí.*“

Víte, občas kážeme o oblečení, věříme, že přirozené a duchovní věci jdou ruku v ruce. A tak se v přirozeném snažíme oblékat jako vyvolení svatí Boží a máme naději, že ty věci jdou ruku v ruce v duchovním. Když jsem oblečen jako hříšník – rozumíte, pokud mám tetování, náušnici a přijdu v šortkách na shromáždění, i v duchu je asi někde něco špatně.

Ale tady je to míněno duchovně: „Oblectě se jako vyvolení Boží, svatí a milí v srdce lítostivé.“ Srdce lítostivé. Rozumějte, máme mít lítostivé srdce. „V dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost a trpělivost.“ Pokud budete takhle oblečeni, tak vás nic nerozhází, víte to? Nic vás nevyšine. „Snášejíce jeden druhého.“ Říkáte si: „Co to má být za vztah?“ Máme se navzájem snášet. Víte, jsme různí, a protože ještě nejsme dokonalí, tak vůči sobě hřešíme. Nepředpokládejte, že budete ve společenství, které se vůči vám bude vždy chovat svatě. Počítejte s tím, že vůči vám někdo bude hřešit. A nezapomeňte, že mnoho z toho hřešení je jenom váš pocit. Amen? Mnoho z toho „hřešení“ jsou jenom vaše nenaplněná očekávání. Ale vy s tím musíte nakládat, protože máte pocit, že je to hřích vůči vám. Pokud se nebudeme snášet, pokud nebudeme schopni mít – nechci říct toleranci, ale shovívavost, snášenlivost vespolek, rozumíte mi, pokud nebudeme mít tu míru imunity, pokud tohle nebudeme mít, tak nemůžeme spolu jít. Nemůžeme spolu fungovat, nemůžeme spolu být. A nemůžeme spolu pracovat. Haleluja. Takže snášejte se vespolek, řekněte: Budu snášenlivý. Ustanovil jsem zákon, řekl jsem jasně, že chci, aby to bylo tak a tak a tak. Ale budu snášet, když to někdo bude dělat jinak. Budu to snášet. Amen? Rozumíte tomu? Nebudu čekat na každé přestoupení svého pravidla a nebudu to hned penalizovat. Budu mít snášenlivost. Nesmíme vytvořit atmosféru, že každé přestoupení někoho z nás tady obtěžuje. Že tady někomu překážíte.

Nemůžeme říkat nebo si myslet: My jsme jasně řekli, že se máte chovat určitým způsobem, a pokud se tak nechováte, tak se tady cítíte špatně. Ve shromáždění se cítíte špatně, v manželství se cítíte špatně. Ať se děti cítí špatně. Rozumíte? Ne, musíme mít snášenlivost, toleranci a rozlišovat důležitost. Ale pozor, nepopleťme dvě věci. Nepopleťme důslednost a prostor pro odpuštění. Musíme být velmi důslední, obzvláště k dětem. Naše děti musí vědět, že co rodiče řekli, platí, a to bez výjimek. Na druhou stranu vědí, že umíme odpouštět, a pokud činí pokání, tak zapomeneme na mnohé. Pokud hřeší, tak to řešíme, ale neterorizujeme je

pocitem obvinění a neustálé němé výčitky! Neplet' me si důslednost a toleranci.

Bůh byl taky velmi důsledný. Jedno přestoupení – pojedli ovoce ze stromu – a co se stalo? Co řekl Bůh? Řekl: „Dobře, sice jsem to říkal, ale dám sem ještě jeden strom, a jestli to uděláte ještě jednou, tak uvidíte!“ Ne, vůbec o tom nediskutoval. Od začátku ustanovil a řekl Adamovi a Evě: „U mě to máte jednoduché.“ Řekněte to samé svým dětem. Řekněte: „Děti, u nás to máte jednoduché, abyste to nemusely vymýšlet, řešit. Pokud se domluvíme, a vy neposlechnete, tak je to přestoupení. Od prvočátku, jednou, a dost.“ Amen? Je to tak? Hospodin nepřišel za Adamem a Evou a nesmlouval s nimi. Neříkal: „Dobře, ještě dvakrát. Počítám do tří.“ Bůh řekl: „Jednou, a konec.“ Znamenalo to, že je Bůh zavrhl? Ne. Bůh je dál provázel a trpěl s nimi a procházel s nimi všechny věci. Šel s nimi ven z ráje.

To samé rodiče. Rodiče neterorizují děti křikem či hněvem: „A teď s tebou nemluví.“ Prosím vás, zapomeňte na tyhle způsoby. Dejte dítěti radši na zadek, ale nehrajte na něj žádné psycho hry. – „Teď se na tebe tatínek s maminkou zlobí, teď s tebou nemluví.“ Tohle je špatně. Tohle je špatně, to vám Bůh nikdy neudělá, tak to nedělejte taky. Amen? – „Já s tebou budu mluvit, budu to s tebou řešit. Dám ti na zadek a dám ti klidně dvakrát, když to bude potřeba, ale budu u tebe sedět a budeme si o tom povídat, budu s tebou. Klidně se zamysli, pak za mnou přijď, to všechno je v pořádku.“ Ale žádné: „Já se na tebe hněvám, teď na mě nemluv, teď se s tebou nebavím. Teď jsi zhřešil, jdi pryč z mojí přítomnosti.“ Neexistuje.

A to samé mezi sebou navzájem: „*Odpouštějíce sobe vespolek, měli by kdo proti komu žalobu.*“ To znamená, počítejte s tím, že někdo může mít nějakou žalobu. Počítejte s tím, že se to v církvi může stát. Někdo proti někomu něco máte. To jsou oprávněné věci. Někdo mi například slíbil, že mi dneska donese na shromáždění nějakou věc, a já s tím počítám. On to však nedonesl a pro mě je to problém. Jsem s ním nespokojený. To je legální, legitimní, reálná věc. Nemůžu se tvářit, že se nic nestalo. Ne, je to problém, mně to způsobilo problém. Reálně mi to komplikuje život. Jeho lhostejnost nebo zapomnětlivost mi působí práci navíc. Je to tak? To je realita. Počítejte s tím, že tyhle věci tu jsou a budou existovat, dokud nebudeme dokonalí. Pokud se s tím smíříte, pokud tomu porozumíte, že to tak bude – do času, ale že se máme snášet a odpouštět si, tak budeme v pohodě.

Neočekávejte od druhých dokonalost. Víte, to je zlá věc. Neočekávejte, nehrajte si na to: Vždyť jsi křesťan! To je jeho věc. To je mezi ním a Bohem. Amen? Je to vaše věc, jak svatě chodíte, ne moje. Je vaše věc, jak dokonale naplňujete Boží slovo, které je tady kázáno, ne moje. To není o tom, že tady budu kázat, pak vás uvidím, jak se chováte jinak, a můj postoj bude: Co je? Vždyť jsem o tom kázal. Vždyť jsme tady o tom mluvili. – To je vaše věc a Boha. Já můžu přijít za Bohem a říct: „Bože, jednej s tímhle člověkem.“ Klidně. Ale neočekávejme jeden od druhého dokonalost jako podmínku našeho soužití. Amen? Neočekávejme ji. A budme připraveni odpouštět. Pomáhejme si navzájem. Pojdme se navzájem v lásce napomínat. Pojdme říct: „Bratře, chci, abys věděl, že to je pro mě problém. Chci, abys věděl, že tohle je nezodpovědné chování. A že to působí nějaký problém. Vezmi to před Boha a nějak s tím nalož.“ Klidně můžou být nějaké věci, kdy přijdete a řeknete to manželce, řeknete to manželovi. – „Ty, Martine, se vší úctou, ty tvoje ponožky... Uklidím celý byt, pak přijde návštěva a uprostřed obýváku stojí tvé dvě ponožky. Já se za to stydím, je mi to nepříjemné.“ Rozumíte mi? To asi není váš případ, že ne? ☺ Ale to je jedno, jsou jiné věci. Prostě to můžete tomu člověku říct, můžete ho napomenout v té věci. Můžete říct: „Podívej se, mně je to nepříjemné, mně to působí problémy, mně se to nelíbí.“ Není to tak, že o tom nesmíme mluvit. To je taky takový úzus. Ale není to pravda – mluvte o tom. Proberte si to, řekněte si: Pro mě je to problém. Ale nemám to proti tobě. Nemám to proti tobě jako nabitý zásobník a nečekám, až bude ideální příležitost, abych to mohl proti tobě vystřelit, vypálit. Zapamatujte si jednu věc, bratři, bude se vám žít lépe. Nečekejte dokonalost jedni od druhých. Pracujte na svojí vlastní dokonalosti. Amen? Počítejte s hříchem, s nedostatečností lidí okolo vás. Haleluja. A prosím vás, nespolehejte se na to, že o tom teď mluvíme. Neříkejte si: „Martin to teď řekl mojí ženě, mému manželovi, a teď mám klid. Už mě nepovede k dokonalosti a já můžu dál stavět ponožky v obýváku. Pokud to neudělám 491krát, tak mám vystaráno.“ Bůh vidí vaše srdce, pozor na to!

Pojďme do Efezským. Myslel jsem, že to přečteme zevrubněji. Uděláme to možná jindy, dá-li Bůh milost. Efezským 4. kapitola. Mám moc rád tuhle čtvrtou kapitolu, moje děti se z ní učí verše, už jich umí několik. Přečtu 32. verš. Chtěl jsem přečíst verše zhruba od čtyřiaadvacátého a dál. Chtěl jsem vám ukázat spoustu věcí v řečtině, je tam spousta zajímavostí, ale nechme všemu svůj čas, až to Bůh dá jindy. Pojdme se

podívat na ten 32. verš: „*ale buďte k sobě vespolek dobrotiví, milosrdní, odpouštějící sobě vespolek, jakož i Bůh v Kristu odpustil vám.*“ Budte – co tam je v řečtině za slovo? Víte to někdo? Je tam „ginomai“. A znamená to „budte“? Ne, znamená to „staňte se“. Zajímavé, že? „Ginomai“ není o tom „být“, ale o tom „stát se“. Je to o změně. Není tam „estin“, které by mluvilo o nějakém „být“, ale „ginomai“ je o tom „stát se“.

Takže si to dejte za domácí úkol. „*Ale staňte se k sobě vespolek dobrotiví, milosrdní, odpouštějící sobě vespolek, jakož i Bůh v Kristu odpustil vám.*“ A odpouštějící sobě vespolek, jakož i Bůh v Kristu odpustil vám. To je norma, podle které se poměřujeme. Jestli dosahujeme, jestli nedosahujeme. Norma, která by měla být na shromáždění, která by měla být v našich vztazích, která by měla být mezi mnou a mojí ženou, mezi mnou a mými dětmi a z mého pohledu mezi mnou a každým ve smyslu já a oni. Jak je na tom někdo vůči mně, to nevím, to je zase jeho norma, ale můj vztah k vám, k mojí ženě, ke shromáždění, to je moje norma. Staňme se, bratři, k sobě vespolek dobrotiví. Víte, když jsem nad tím začal meditovat před nějakými měsíci, možná lety, tak jsem zjistil jednu věc. Ono to nejde samo. Ono to není o tom, že si řekneme: bude to tak – a je to tak. To slovíčko „staňte“ je pro mě velmi klíčové. Pokud je tam staňte, tak pro mě to znamená, že na těch věcech pracuji. Činím z nich pokání, pokud nejsou.

Nevím, jestli tam máte 33. verš. Jak zní? „Odpusťte všechno, kromě následujících záležitostí.“ Ano, to je 33. verš, máte ho tam? Ne, nemáte ho tam? Vy nemáte 33. verš? ☺ To je dobře. Takže 33. verš tam není. Dobře. To znamená, že není žádná výjimka, není žádné prostředí, ve kterém by toto neplatilo. Pracujete tedy na tom, abyste vůči tomu druhému byli milí. Nevím, jaká je vaše zkušenost. Ale moje zkušenost je taková, že se v tu chvíli, a to je 490krát denně, rozhodujete. Amen? Rozhodujete se a překonáváte sami sebe. Je to tak? Nehledáte svoje vlastní věci. Nehledáte svoje vlastní věci a ve chvíli, kdy přichází hněv, žalobník bratří nebo cokoliv takového a máte chuť zhřešit, tak si musíte dát ruku před pusou, jak jsme o tom mluvili minulou neděli, aby z vás ten bacil nevyšel. Amen? Víte, děti, o čem mluvíme, že? Když kašleme, dáváme si ruku před pusou. Aby z našich úst nevyšla žádná zlá věc, žádná mrzkost. Prostě to nevypustíme ze svých úst. Raději řeknu: „Bůh ti žehnej.“ – „Kristýnko, moc se omlouvám, říkal jsem, že budu v pět hodin doma. Víím, že máme návštěvu, ale do šesti hodin máme nějaké důležité jednání. Přijedu v šest hodin.“ – „Dobře, Bůh ti požehnej. Budu se za tebe modlit, aby ti to dobře

dopadlo. ...Ne, není to problém.“ – Amen? Ale ne tak, že přijedu domů, uřícený, jak jsem utekl z mítinku o deset minut dříve než ostatní, abych stihl návštěvu, jak jsem slíbil. Říkám si, že mamka potřebuje pomoci, přirátím se autem, zabrzdím, vlítnu do dveří a – „Tak už jsi konečně tady! ☹☹☹“ Zaskočilo mě to. Počítal jsem s tím, že je odpuštěno, čisto, průzračno, vyřešeno. Takže takhle odpuštění fungovat nemůže, rozumíte?

Na druhou stranu, abych si tady teď nepřipravil lehký život. To se může stát, že se protáhne nějaké jednání. Víím však, že na to nemůžu hřešit a zneužívat to. Jinými slovy, normálně jsem doma, tak jak jsme se domluvili, jen jednou za čas, když je něco důležitého, mohu se zpozdit.

Staňte se k sobě vespolek dobrotiví. Buďte dobrotiví. Prokazujte dobrotu. Prokazujme si navzájem dobrotu, bratři. Počítejme s tím, pracujme na tom a soustřeďme se na to. Amen? Nestane se to samo. Ale pracujte na tom. Řekněte si: Prokážu dobrotu. Vííte, snažím se vyhledávat, kdy můžu někoho pochválit uprostřed těžkých věcí, kdy můžu někomu požehnat, na někoho se usmát, kdy můžu někoho pozdvihnout, kdy můžu někomu odpustit, kdy můžu někoho povzbudit. Amen? Je to tak? Pracujte na tom, abyste se navzájem povzbuzovali. Pozorujte, co umí chvála. Pochvalte někoho uprostřed toho, když proti vám hřeší.

Netrapte druhé lidi tím, že se vám zrovna nedaří. Netrapte je. A když se vám nedaří, tak to řekněte, ať je jasno. Jednou jsem přišel, sedl jsem si vedle Kristýny, chytl ji za ruku a říkám: „Mámo, asi jsem protivný. Dovedu si představit, že se tvářím protivně. Nezlob se na mě, prosím, odpusť mi to. Musím zjistit, co mě to trápí, a chci, abys věděla, že to není proti tobě. Chci, abys to věděla, aby tady nebylo dusno. Prosím tě, pomoz mi to nějak překonat. Ale aby bylo jasno, chci to říct nahlas: ano, teď jsem já ten protivný. Jsem protivný, jsem si toho vědom. Neumím to teď rychle vyřešit, něco mě trápí, a ještě pořádně nevím, co. Ale nebudu tady dělat dusno.“ Amen? Věřím, že v tom dáváte obrovský prostor pro to, abyste si mohli pomoci, abyste to mohli překonat. To je soužití, které bychom měli mít. Amen? To je to soužití mezi námi, které bychom měli mít. Amen? Netrápít se navzájem.

Víte, v našem shromáždění saháme hodně vysoko v tom, co po nás Bůh chce. A to dává obrovský prostor pro to, abychom se navzájem soudili, trápili, zavrhli, nepřijali a tak dále. Ale ten prostor není pro nás, ten prostor je pro ďábla. Amen? A tak ho ďábel využívá, kde může, a snaží se nás poštvat jednoho proti druhému. Devadesát procent toho, kdy si mys-

líte, že někdo proti vám něco má, je klam. Proto spolu pracujme na tom, abychom mohli jít v důvěře, chodit v odpuštění, tak jako i Kristus odpustil nám.

Poslední věc, kterou mám na srdci: Buďte aktivní v řešení svých vztahů. V jednom verši se píše: Pokud víte, že bratr má něco proti vám, VY jděte za ním.¹ Amen? Vy jděte. Přijdu za bratrem a řeknu: „Ty, bratře, mám pocit, jako bychom měli spolu nějaký problém?“ A bratr řekne: „Asi máš pravdu, pojďme si o tom popovídat. Pojďme to vyčistit.“ Amen? Pracujte na tom, jděte říct to promiň. Jděte říct: „Možná jsem se k tobě nezachoval úplně dobře, možná jsem tě zranil. Třeba ne tím, co jsem udělal, ale možná tím, co jsem neudělal.“

Pracujme na tom, protože nás čeká, abychom vládli, rozsuzovali svět a soudili anděly. A proto tyto věci musíme dát nejprve do pořádku. Amen?

Bůh vám mocně požehnej.

¹ Matouš 5:23-24 – „Protož obětoval-li bys dar svůj na oltář, a tu bys se rozpomenul, že **bratr tvůj má něco proti tobě**: Nechejž tu daru svého před oltářem a odejdi; **prvé smiř se s bratrem svým**, a potom přijda, obětuj dar svůj.“